

Vlijmscherp

Vlijmscherp

Marco van't Woudt

Schrijver: Marco van't Woudt
Coverontwerp: Marco van't Woudt
ISBN: 9789402164770
Uitgever: Brave New Books
© Marco van't Woudt

Voor Hans, mijn vader

Hoofdstuk 1

Trillend van de kou keek Sandra gehaast op haar horloge. *Het is al kwart over 8. Maar als ik nog even doortrap, ben ik zo thuis. Die regen krijgt mij niet klein!* Zichzelf goede moed inpraten was iets waar Sandra ondertussen erg goed in werd.

Voordat Sandra op de fiets was gestapt had Reinier haar nog gevraagd of ze zijn regenjas wilde lenen. *Had ik maar ja gezegd, flitste het door Sandra heen, dan was ik nu misschien niet zeiknat.* Toch verscheen er weer even een glimlach op het gezicht van Sandra. *Hij is eigenlijk wel heel lief.* Wanneer Sandra iets nodig had mocht ze het altijd lenen van Reinier. *Ow, hij zal trouwens zijn wiskundeschrift wel weer eens terug willen hebben.*

Een toeterende auto trok Sandra met een ruk uit haar dagdroom.

Nog even doortrappen Sandra, je bent er bijna! Met haar doorweekte hand schoof Sandra haar linkermouw iets omhoog. *Pff, 5 voor half 9, ik kom bijna niet vooruit! Als ik nu even via de winkelstraat afsnijdt, ben ik misschien eerder thuis én vang ik minder wind.* Hoewel het als een goed plan klonk kreeg Sandra het door de tegenwind in

deze straat juist zwaar te verduren. *Hm, misschien had ik hier tóch maar niet rechtsaf moeten gaan. En dan begint het ook nog eens harder te regenen!*

“HE!” Er klonk een harde stem van links. *Vast niet voor mij bedoeld.* Bij de tweede “HE!” draaide Sandra haar hoofd en keek ze achterom. Verbeelde ze het zich nu of riepen die twee donkere posturen haar van onder een afdakje toe?

“SANDRA!”

Sandra besloot te stoppen toen een van de figuren in het licht van de lantaarnpaal stapte.

“Ik zie dat je je licht eindelijk eens gemaakt hebt?” Er verscheen een grijns op zijn gezicht. Het was Geoffrey, een klasgenoot van Sandra. “Je bent de boetes zeker zat?”

Hier moest Sandra om lachen. Geoffrey had gelijk, na de derde boete voor het rijden zonder licht moest Sandra toch echt haar vader aan het werk zetten om haar verlichting te repareren.

“Blijf je daar in de regen staan of kom je ook even schuilen?” Het was de andere jongen die nu iets naar haar riep.

Dat zal vast wel een vriend van Geoffrey zijn, dacht

Sandra nog terwijl ze met haar fiets aan de hand naar het afdakje rende.

“Wat een weer hè?” Sandra zette haar fiets neer en veegde met de mouw van haar trui haar gezicht droog. Ze was toch wel benieuwd wat de jongens hier deden. Toen ze dit vroeg antwoordde Geoffrey dat hij en zijn vriend, net als Sandra, niet meer vooruit kwamen op de fiets. Ze zochten beschutting tegen de regen en wind en het afdakje bij het magazijn van de supermarkt bleek dit als ideale schuilplek te kunnen bieden.

Geoffrey en Sandra raakten aan de praat over school en de toetsperiode die alweer voor de deur stond. Opgelucht haalde Sandra adem toen Geoffrey vertelde dat ook hij nog niet veel geleerd had voor de toetsen. “Dan ben ik gelukkig niet de enige”, grapte Sandra. Tijdens het gesprek wierp Sandra een schuine blik op de andere jongen, die niets meer had gezegd nadat hij haar vanaf een afstandje had toegeroepen. Hij had een blauwe pet op die zijn ogen bedekte. Verder droeg hij een zwarte sweater met een capuchon en daaronder een blauwe spijkerbroek. Niets waar Sandra uit kon opmaken wie deze jongen was.

“En hoever ben jij eigenlijk met Frans, Sandra?”

“Wauw, het kan praten!” De woorden waren er uit

voor ze er erg in had. Met een geïrriteerde blik keek de jongen haar aan. Hij herhaalde zijn vraag op een dwingende toon. “Hoever ben jij met Frans!”

Sandra begon zich ongemakkelijk te voelen.

“Erh... sorry, maar dat vak heb ik niet meer op school”.

“Ik vraag het nog maar één keer. Hoever ben jij met Frans?” De jongen greep hierop de arm van Sandra. Geschrokken probeerde Sandra haar arm los te maken, maar de jongen had hem goed in zijn greep. *Waarom deed Geoffrey niets?* Sandra keek opzij en zag dat Geoffrey nergens meer te bekennen was. De jongen trok Sandra naar zich toe, waardoor ze nu recht tegenover de rood opgloeiende ogen van de jongen stond.

“Heb je Frans al afgemaakt?” De walm die met ieder woord mee naar buiten kwam deed Sandra duizelen.

“GEOFFREY!” wilde Sandra nog schreeuwen, maar er kwam geen woord meer over haar lippen.

Hoofdstuk 2

Geschrokken van het harde geluid sloeg Sandra de wekker van het nachtkastje af. Ze graaide hem snel van de grond om te zien hoe laat het was. *Kwart voor 8! Ik moet opschieten!*

Sandra hees zich uit bed en haastte zich naar haar kledingkast. Toen ze de kastdeur dicht deed verscheen er een meisje met lang blond haar in de spiegel. Het meisje gleed vluchtig met haar borstel door haar haar. Ze besepte dat ze weer dezelfde droom heeft gehad.

“Negeer het”, mompelde Sandra tegen zichzelf, “het is tijd om te gaan”. Sandra pakte haar tas en sprintte de trap af. Ze wilde niet te laat komen op school. Zeker niet op haar eerste dag.

“Goedemorgen”. Het was haar tante Judy die haar dit vanaf de keukentafel toewenste.

Sandra pakte een van de broodjes die haar tante al had klaargelegd en propte de helft er van in haar mond. “Hoewemorhen”, antwoordde Sandra met een volle mond.

“Je moeder maakte geen grap toen ze het over je tempo had...”

Omdat Sandra al haast had liet ze haar tante niet

uitpraten. “geen tijd om te praten, ik moet naar school, doe!”

Haar tante bedoelde het goed. Sinds Sandra bij haar was ingetrokken kreeg tante Judy de verantwoordelijkheid om voor een tiener te zorgen. Iets dat ze niet gewend was omdat ze zelf geen kinderen had.

Terwijl Sandra op haar fiets stapte herinnerde ze nog de woorden van haar moeder voor dat ze naar haar tante verhuisde; “zorg dat je haar niet gek maakt en sta op tijd op”. Haar moeder had daar nog aan toegevoegd dat ze een wekker zonder snooze knop voor haar hadden moeten kopen. Ze had gelijk, maar dat zou Sandra niet snel willen toegeven.

Fietsend naar school bedacht Sandra zich hoe haar leven in zo een korte tijd was veranderd. Het afgelopen jaar was een vreemd en zwaar jaar geweest; na het ongeluk hadden haar ouders constant ruzie gemaakt. Sandra was nog maar net de schrik van het ongeluk bekomen toen ze van haar ouders te horen kreeg dat ze gingen scheiden. Het tienermeisje had het hier erg moeilijk mee en in overleg met haar ouders en dokter Simons werd aan het begin van de zomervakantie besloten dat ze tijdelijk bij haar tante in Valen zou gaan wonen.

Dat ‘tijdelijke’ is er nu ook een beetje af, schoot nog door Sandra heen.

“KIJK UIT!”

Sandra reageerde op het geschreeuw door snel haar stuur naar links te trekken. In haar rechterooghoek zag Sandra een groot voorwerp op haar afscheuren. De piepende remmen van de naderende fiets waren een laatste bevestiging dat de botsing niet kon worden voorkomen. De fietser reed vol op het achterwiel van Sandra, waardoor ze beide schreeuwend op de grond vielen.

“Sorry! Ik zag je niet aankomen”, probeerde Sandra zich vanaf de grond te verontschuldigen. “Je reed ook zo snel”.

Een ietwat gezette jongen met korte blonde stekeltjes stond op, veegde zijn kleren schoon en rukte zijn fiets van die van haar. “Kun je niet uit je doppen kijken?” beet de jongen haar toe. Met een lijkkleek gezicht stommelde Sandra nog dat de jongen zelf ook wat minder hard had kunnen rijden wanneer hij een kruising naderde, maar dit leek niet meer aan te komen. De jongen stapte op zijn fiets en racete er vandoor.

Terwijl ze haar fiets optilde merkte Sandra dat er